

Rozhodnutí Vyššího vojenského soudu ze dne 05.01.1972, sp. zn. To 449/71, ECLI:CZ:VVS:1972:TO.449.1971.1

Číslo: 58/1972

Právní věta: K výkladu ustanovení § 39a odst. 5 tr. zák. Pro výkon trestu odnětí svobody lze do vojenského nápravného útvaru zařadit jen pachatele z řad vojáků základní služby, o němž lze s ohledem na nižší stupeň jeho charakterového narušení důvodně předpokládat, že k jeho nápravě postačí tento nejmírnější způsob výkonu trestu. Tento předpoklad nesplňuje s ohledem na režim v tomto útvaru pachatel, u něhož předchozí občanský život ukazuje na hlubší charakterové nedostatky nebo pachatel, který v průběhu vojenské základní služby se projevil jako notorický narušovatel vojenské kázně.

Soud: Vyšší vojenský soud

Datum rozhodnutí: 05.01.1972

Spisová značka: To 449/71

Číslo rozhodnutí: 58

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Trest odnětí svobody, Výkon trestu odnětí svobody

Předpisy: 140/1961 Sb. § 39a odst. 5 150/1969 Sb. § 3 odst. 1 písm. d

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 58/1972 sb. rozh.

K výkladu ustanovení § 39a odst. 5 tr. zák.

Pro výkon trestu odnětí svobody lze do vojenského nápravného útvaru zařadit jen pachatele z řad vojáků základní služby, o němž lze s ohledem na nižší stupeň jeho charakterového narušení důvodně předpokládat, že k jeho nápravě postačí tento nejmírnější způsob výkonu trestu.

Tento předpoklad nesplňuje s ohledem na režim v tomto útvaru pachatel, u něhož předchozí občanský život ukazuje na hlubší charakterové nedostatky nebo pachatel, který v průběhu vojenské základní služby se projevil jako notorický narušovatel vojenské kázně.

(Rozhodnutí vyššího vojenského soudu ze dne 5. ledna 1972 sp. zn. [To 449/71](#)).

K odvolání prokurátora zrušil vyšší vojenský soud napadený rozsudek z důvodu § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. ve výroku, jímž byl obžalovaný zařazen pro výkon trestu odnětí svobody do

vojenského nápravného útvaru.

Obžalovaný byl podle § 39a odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. zařazen pro výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody do první nápravně výchovné skupiny NVÚ MS.

Z odůvodnění:

Rozsudkem vojenského obvodového soudu byl obžalovaný uznán vinným spolupachatelstvím k přečinu proti majetku v socialistickém vlastnictví podle § 9 odst. 2 tr. zák., § 3 odst. 1 písm. d) zák. č. 150/69 Sb., protože dne 5. 8. 1971 večer v podnapilém stavu při návratu z hotelu Slavie ve Vysokém Mýtě na svoji ubytovnu společně s vojínem V. Š. zničili veřejné výbojkové osvětlení v Rokycanově ulici tím, že na ně házeli kameny a způsobili tím škodu MěNV Vysoké Mýto ve výši 963,25 Kčs.

Za to byl obžalovaný odsouzen podle § 3 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 4 měsíce, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 5 tr. zák. zařazen do vojenského nápravného útvaru. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. bylo obžalovanému uloženo, aby spolu s vojínem V. Š., který byl odsouzen tímtož rozsudkem, uhradil s přihlédnutím k § 438 odst. 2 obč. zák. rukou společnou a nerozdílnou škodu způsobenou MěNV Vysoké Mýto ve výši 963,25 Kčs.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě v neprospěch obžalovaného B. odvolání vojenský obvodový prokurátor. Požadoval, aby voj. B. byl pro výkon trestu zařazen do nápravně výchovného ústavu MS, protože umístění jen do vojenského nápravného útvaru nezabezpečuje jeho úplné polepšení.

Odvolání je důvodné.

Pro výkon trestu odnětí svobody do vojenského nápravného útvaru lze zařazovat jen ty odsouzené z řad vojáků základní služby, o nichž lze s ohledem na nižší stupeň jejich charakterového narušení důvodně předpokládat, že i tento nejmírnější způsob výkonu trestu postačí k jejich nápravě. Tento důvodný předpoklad však není dán u pachatelů, u nichž se již v minulosti projevovaly závažné charakterové nedostatky, nebo kteří v průběhu vojenské základní služby se projevovali jako notoričtí narušovatelé vojenské kázně.

Obžalovaný, jak vyplývá z jeho osobních dokladů, soustavně narušoval v průběhu vojenské základní služby vojenskou kázeň i přes trpělivé výchovné úsilí svých velitelů. Přihlédne-li se v té souvislosti i k některým nedostatkům, které projevil před výkonem vojenské služby, ukazuje vše na to, že jeho trvalou nápravu lze očekávat jen od přísnějšího režimu ve výkonu trestu, jaký je v nápravně výchovných ústavech MS, byť by šlo o režim v první nápravně výchovné skupině. Po celou dobu vojenské základní služby se totiž obžalovaný podle posudku velitele projevoval jako neukázněný drzý voják se sklony i k nemírnému pití alkoholu. Za nejrůznější projevy nekázně byl celkem 17krát kázeňsky potrestán – mimo jiné i tresty vězení – ale ani pak se trvale nenapravil. Je pravda, že jednorázově dovedl splnit někdy některé úkoly dobře, na což velitelé v šesti případech reagovali povzbuzením kázeňskou odměnou (z toho 3krát zahlazením dříve uložených kázeňských trestů), ale ani tato opatření nevedla k trvalejšímu obratu v chování obžalovaného a nezpůsobila celkové zlepšení přístupu k plnění vojenských povinností. O tom, že s obžalovaným byly v průběhu vojenské služby skutečně značné potíže, svědčí mimo jiné i skutečnost, že pro nekázeň a špatný prospěch byl vyloučen z jednoho vojenského kursu a že se neosvědčil ani v jedné z dalších funkcí, na kterou byl zařazen.

Při posuzování otázky, jaký způsob výkonu trestu by mohl u obžalovaného přivodit trvalý obrat k lepšímu, nelze pominout ani to, že s obžalovaným byly vážné potíže v kázni již v době učení. I když se později zlepšil, pak znovu zklamal, když na sklonku r. 1969 se pokusil o nedovolené opuštění

republiky, za což byl okresním soudem odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody.

Všechny právě rozebrané skutečnosti, zejména dlouhodobé špatné zkušenosti z výchovy obžalovaného v průběhu vojenské služby, dokazují, že pro výkon uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody je nutno vojína B. zařadit do první nápravně výchovné skupiny.